ARTEMIS

SAMPLE

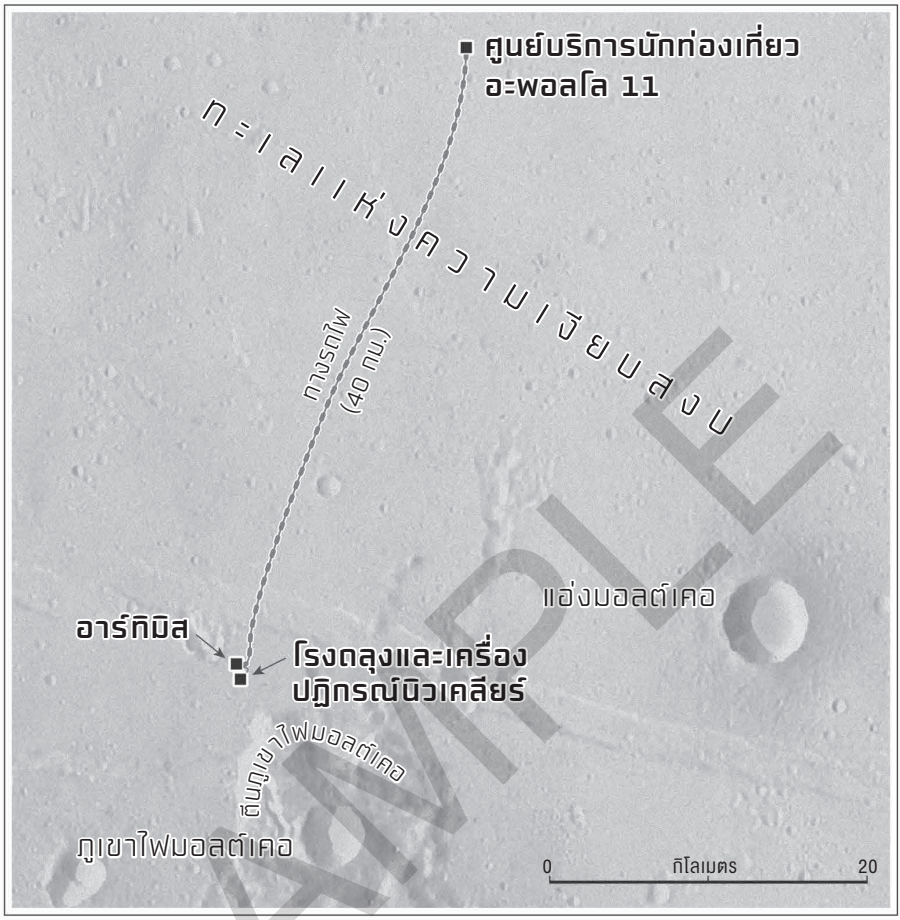
ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
อะพอลโล 11
ทะเลแห่งความเงียบสงบ
ทางรถไฟ
(40 กม.)
แอ่งมอลต์เคอ
อาร์ทิมิส
โรงถลุงและเครื่อง
ปฏิกรณ์นิวเคลียร์
ตีนภูเขาไฟมอลต์เคอ
ภูเขาไฟมอลต์เคอ
0
กิโลเมตร
20

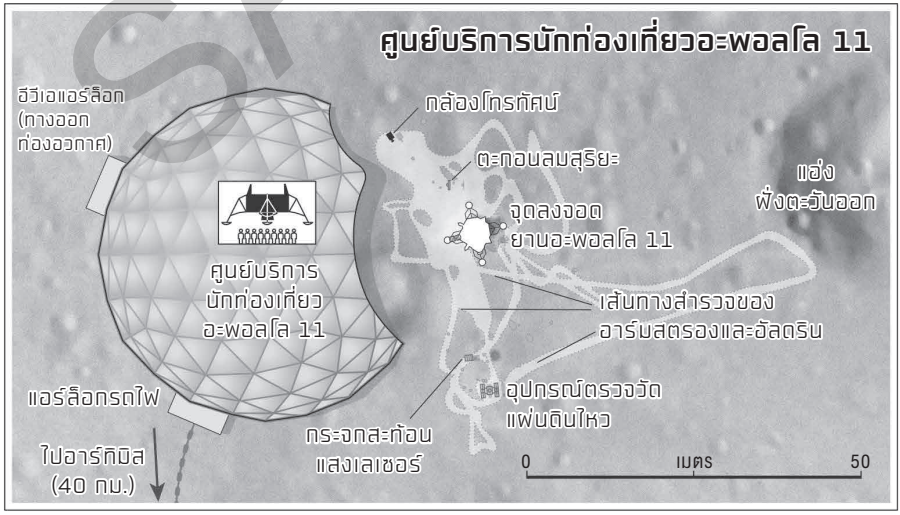
ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวอะพอลโล 11
อีวีเอแอร์ล็อก
(ทางออก
ท่องอวกาศ)
กล้องโทรทัศน์
ตะกอนลมสุริยะ
แอ่ง
ฝั่งตะวันออก
จุดลงจอด
ยานอะพอลโล 11
ศูนย์บริการ
นักท่องเที่ยว
อะพอลโล 11
เส้นทางสำรวจของ
อาร์มสตรองและอัลดริน
แอร์ล็อกรถไฟ
อุปกรณ์ตรวจวัด
แผ่นดินไหว
กระจกสะท้อน
แสงเลเซอร์
ไปอาร์ทิมิส
(40 กม.)
0
เมตร
50

SAMPLE

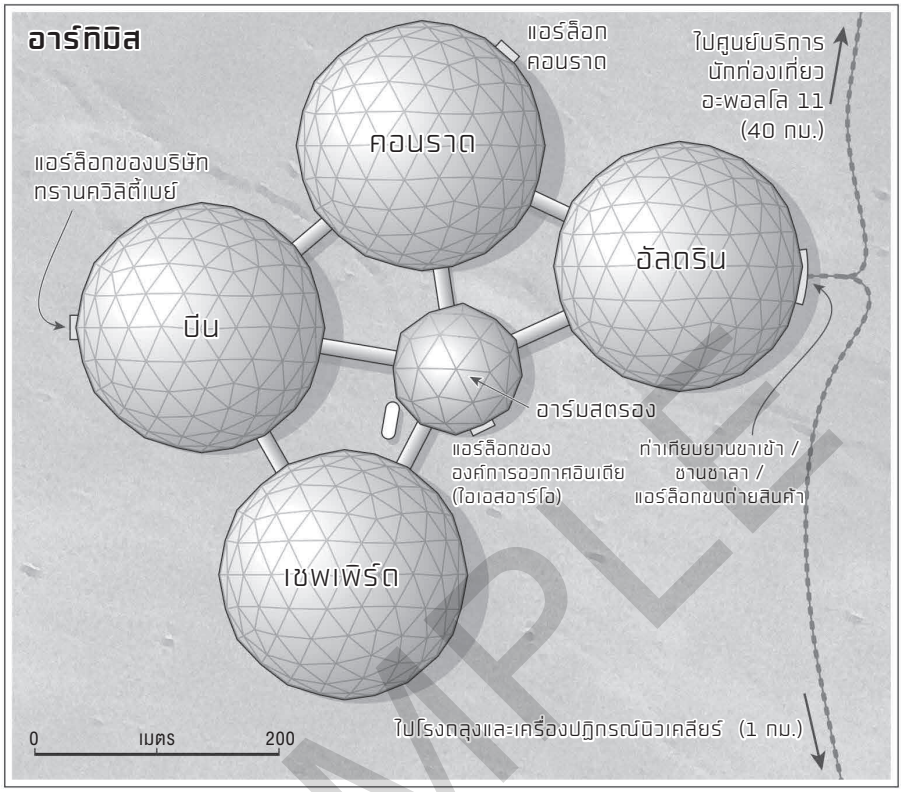
อาร์ทิมิส
แอร์ล็อก
คอนราด
ไปศูนย์บริการ
นักท่องเที่ยว
อะพอลโล 11
(40 กม.)
คอนราด
แอร์ล็อกของบริษัท
ทรานควิลิตี้เบย์
อัลดริน
บีน
อาร์มสตรอง
แอร์ล็อกของ
องค์การอวกาศอินเดีย
(ไอเอสอาร์โอ)
ท่าเทียบยานขาเข้า /
ชานชาลา /
แอร์ล็อกขนถ่ายสินค้า
เชพเพิร์ด
0
เมตร
200
ไปโรงถลุงและเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ (1 กม.)

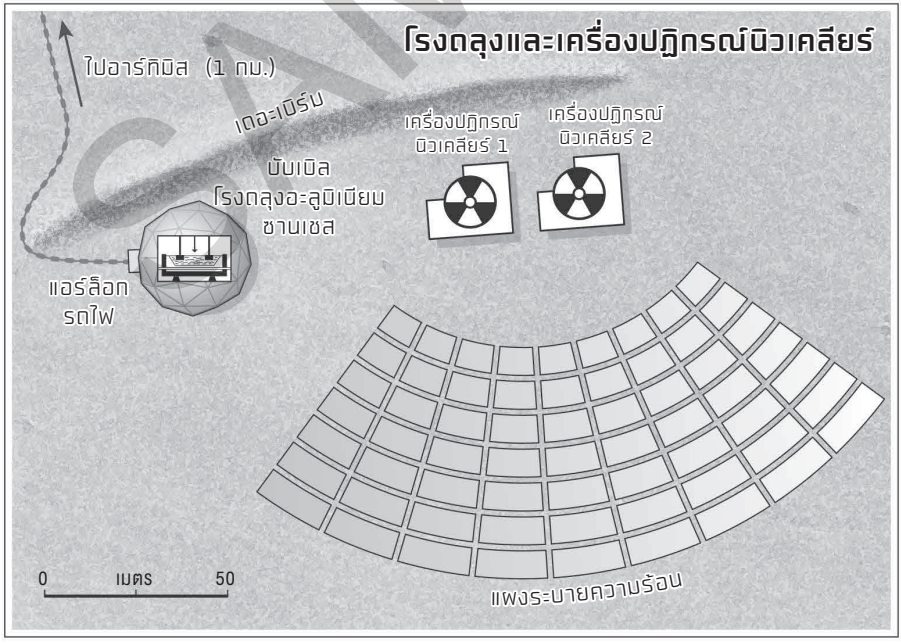
โรงถลุงและเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์
ไปอาร์ทิมิส (1 กม.)
เดอะเนิร์ม
เครื่องปฏิกรณ์
นิวเคลียร์ 1
เครื่องปฏิกรณ์
นิวเคลียร์ 2
บันเนิล
โรงถลุงอะลูมิเนียม
ซานเซส
แอร์ล็อก
รถไฟ
0
เมตร
50
แผงระบายความร้อน

SAMPLE

1

ฉันกระโดดไปตามพื้นซึ่งปกคลุมด้วยฝุ่นสีเทาขณะมุ่งหน้าไปยังโดมคอนราดบับเบิลขนาดมหึมา แอร์ล็อกหน้าโดมที่ล้อมรอบด้วยดวงไฟสีแดงอยู่ไกลลิบจนน่าท้อใจ

การวิ่งในขณะที่สวมชุดหนักร่วมร้อยกิโลกรัมเป็นอะไรที่ลำบากใช่เล่น แม้จะเป็นการวิ่งบนดวงจันทร์ที่มีแรงโน้มถ่วงน้อยกว่าโลกก็เถอะ แต่คุณคงประหลาดใจถ้ารู้ว่าตัวเองวิ่งได้เร็วขนาดไหนเมื่อชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย

บ็อบวิ่งตามมาข้าง ๆ ฉัน เสียงเขาดังออกมาจากวิทยุสื่อสาร "ให้ฉันต่อท่ออากาศของฉันเข้ากับชุดเธอเถอะ!"

"ขืนทำแบบนั้นคุณจะตายด้วยน่ะสิ!"

"รอยรั่วใหญ่มาก" เขาบอกเสียงขุ่น "ฉัน*เห็น*อากาศรั่วออกจากถังของเธอเต็มตาเลย"

"ขอบคุณที่ให้กำลังใจ"

"ฉันเป็นผู้เชี่ยวชาญอีวีเอ[1]นะ" บ็อบว่า "หยุดเดี๋ยวนี้ ฉันจะต่อท่ออากาศให้!"

"ขอปฏิเสธ" ฉันวิ่งต่อไปเรื่อย ๆ "มีเสียงดังป๊อกก่อนสัญญาณเตือนอากาศรั่วจะดัง ต้องเป็นเพราะข้อต่อวาล์วโลหะสึกแน่ ถ้าเอาท่ออากาศของคุณมาต่อมันอาจร้าวได้"

---

[1] EVA ย่อมาจาก Extravehicular Activity หมายถึงกิจกรรมของนักบินอวกาศภายนอกยานหรือนอกโครงสร้างบนผิวดาว

SAMPLE

“ฉันเต็มใจเสี่ยง!”

“แต่ฉันไม่เต็มใจให้คุณทำแบบนั้น” ฉันสวน “เชื่อเถอะ บ็อบ ฉันรู้เรื่องโลหะดี”

ฉันเปลี่ยนเป็นกระโดดก้าวยาวด้วยจังหวะสม่ำเสมอ แม้จะให้ความรู้สึกเหมือนกำลังเคลื่อนไหวแบบสโลว์โมชั่น แต่มันเป็นการเคลื่อนไหวที่ดีที่สุดเมื่อต้องแบกน้ำหนักมากขนาดนี้ ข้อมูลบนกระจกหมวกอวกาศบอกว่าแอร์ล็อกอยู่ห่างออกไปห้าสิบสองเมตร เมื่อเหลือบมองแถบแสดงสถานะบนแขนก็เห็นว่าปริมาณอากาศลดฮวบฮาบ ฉันเลยเลิกมอง

การก้าวขายาว ๆ ได้ผลดี ฉันเร่งฝีเท้าจนบ็อบตามไม่ทันทั้งที่อีกฝ่ายเป็นผู้เชี่ยวชาญอีวีเอมือดีที่สุดบนดวงจันทร์ กลเม็ดเด็ดคือเพิ่มแรงโดยการผลักตัวเองไปข้างหน้าทุกครั้งที่เท้าแตะพื้น แต่นั่นหมายความว่าการกระโดดแต่ละครั้งจะควบคุมได้ยากกว่าปกติ ถ้าพลาดขึ้นมามีหวังหน้าคะมำไถลไปตามพื้นแน่นอน ชุดอีวีเอทนทานมากก็จริง แต่อย่าให้มันครูดพื้นดีกว่า

“เธอวิ่งเร็วเกินไป ถ้าสะดุดล้มอาจทำให้กระจกหมวกแตกได้!”

“ยังดีกว่าขาดอากาศหายใจแล้วกัน” ฉันบอก “ฉันน่าจะมีเวลาเหลืออีกสิบวินาที”

“ฉันตามหลังเธออยู่” เขาพูด “ไปก่อนเลย ไม่ต้องรอ”

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองวิ่งเร็วขนาดไหนจนกระทั่งเห็นโดมที่ประกอบจากแผ่นโลหะรูปสามเหลี่ยมของคอนราดเต็มตาและใหญ่ขึ้นอย่าง*รวดเร็ว*

“ซวยแล้ว!” ไม่มีเวลาชะลอฝีเท้า ฉันจึงกระโดดพรวดครั้งสุดท้ายพร้อมกับม้วนตัวกลิ้งไปข้างหน้า ก่อนเอาเท้ายันผนังในจังหวะที่พอเหมาะพอเจาะ น่าจะเป็นเพราะโชคช่วยมากกว่าความชำนาญ ใช่เลย บ็อบพูดถูก ฉันวิ่งเร็วไป

ฉันล้มกระแทกพื้น ก่อนตะกายลุกขึ้นคลานไปคว้ามือจับประตูแอร์ล็อก

หูอื้อไปหมด สัญญาณเตือนแผดสนั่นอยู่ข้างในหมวกอวกาศ อากาศในถังใกล้หมดเต็มที

ฉันผลักประตูเปิดและล้มตัวเข้าไปข้างในพลางหายใจหอบ สายตาฉันพร่ามัว เมื่อถีบประตูปิดแล้วจึงเอื้อมหยิบถังอากาศฉุกเฉินมาทิ้งสลักออก

SAMPLE

อากาศในถังไหลออกมาอย่างรวดเร็ว ครึ่งหนึ่งกลั่นตัวเป็นอณูหมอกเล็ก ๆ เมื่อกระทบกับความเย็นระหว่างพ่นกระจายเต็มห้อง ฉันล้มลงบนพื้นเกือบหมดสติอยู่รอมร่อ

ฉันหอบแฮกในชุดอีวีเอพลางกลั้นความรู้สึกอยากอาเจียน เมื่อกี้ฉันใช้แรงเยอะเกินกว่าร่างกายจะอำนวย อาการปวดหัวเพราะขาดออกซิเจนเริ่มแผลงฤทธิ์ และมันจะคงอยู่ไปอีกสองสามชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ฉันมีอาการแพ้ที่สูงบนดวงจันทร์เนี่ยนะ ตลกสิ้นดี

เสียงฟู่ค่อย ๆ เบาลงจนเงียบไปในที่สุด

ในที่สุดบ็อบก็มาถึงประตู ฉันเห็นเขามองผ่านหน้าต่างกลมช่องเล็ก ๆ เข้ามา

"แจ้งสถานะด้วย" เขาพูดผ่านวิทยุ

"ยังรู้สึกตัวอยู่" ฉันหายใจฟืดฟาดขณะตอบ

"ลุกขึ้นยืนไหวหรือเปล่า ฉันควรเรียกคนมาช่วยไหม"

ถ้าบ็อบเข้ามาตอนนี้ฉันจะตาย เพราะฉันสวมชุดอวกาศแสนยับเยินนอนอยู่ในแอร์ล็อก แต่คนในเมืองที่มีประชากรสองพันคนสามารถเปิดประตูแอร์ล็อกชั้นในจากอีกฝั่งแล้วลากฉันเข้าไปได้

"ไม่จำเป็น" ฉันตั้งท่าคลานก่อนลุกขึ้นพิงแผงควบคุมเพื่อทรงตัว แล้วเริ่มกระบวนการทำความสะอาด ลมแรงดันสูงพ่นใส่ฉันจากทุกมุม ฝุ่นดวงจันทร์สีเทาหมุนติ้วขณะที่ถูกดูดเข้าไปในช่องระบายอากาศติดเครื่องกรองตลอดแนวผนัง

หลังเสร็จสิ้นกระบวนการทำความสะอาด ประตูชั้นในก็เปิดโดยอัตโนมัติ

ฉันก้าวเข้าไปในห้องเล็กหลังแอร์ล็อก ปิดประตูชั้นในตามหลังแล้วทิ้งตัวผลุบบนม้านั่ง

บ็อบผ่านขั้นตอนปฏิบัติในแอร์ล็อกด้วยวิธีปกติ ไม่จำเป็นต้องใช้ถังอากาศฉุกเฉิน (ซึ่งตอนนี้ต้องเอาถังใหม่มาแทนที่ก่อนอยู่ดี) หลังกระบวนการทำความสะอาดเสร็จสิ้น เขาก็เข้ามาหาฉันในห้องเล็ก

ฉันช่วยบ็อบถอดหมวกอวกาศและถุงมือโดยไม่พูดอะไรสักคำ คุณไม่ควรปล่อยให้ใครถอดชุดอีวีเอด้วยตัวเอง ที่จริงก็ทำได้ แต่มันค่อนข้างลำบาก

SAMPLE

การให้คนอื่นช่วยจึงกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้ว เขาเองก็ช่วยฉันเหมือนกัน

"แย่ชะมัด" ฉันพูดเมื่อเขายกหมวกออกจากหัวฉัน

"เธอเกือบตายแล้ว" เขาก้าวออกจากชุดของตัวเอง "เธอควรเชื่อฟังคำสั่งฉัน"

ฉันสลัดชุดของตัวเองออก พลิกดูด้านหลัง แล้วชี้รอยหยักแหลมของโลหะตรงจุดที่เคยเป็นวาล์ว "วาล์วระเบิดเหมือนที่ฉันบอก เห็นไหม โลหะมันสึก"

เขามองตามแล้วพยักหน้า "ก็ได้ เธอคิดถูกที่ไม่ให้ฉันต่อท่ออากาศ ดีมาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น เธอไปเอาชุดเฮงซวยนั่นมาจากไหน"

"ฉันซื้อมือสองมา"

"ทำไมถึงซื้อชุดมือสอง"

"เพราะฉันไม่มีปัญญาซื้อชุดใหม่น่ะสิ เงินแทบไม่พอซื้อชุดมือสองด้วยซ้ำไป แล้วพวกคุณก็จะไม่รับฉันเข้าสมาคมจนกว่าฉันจะมีชุดของตัวเอง"

"เธอควรเก็บเงินให้มากพอสำหรับซื้อชุดใหม่" บ็อบ ลูอิสคืออดีตนาวิกโยธินสหรัฐที่ไม่ยอมรับฟังข้อแก้ตัวใด ๆ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือเขาเป็นหัวหน้าครูฝึกของสมาคมอีวีเอ เขารับคำสั่งจากประธานสมาคมก็จริง แต่บ็อบเป็นเพียงคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิตัดสินว่าคุณมีคุณสมบัติพอจะเป็นสมาชิกสมาคมหรือเปล่า และถ้าคุณไม่ได้เป็นสมาชิกก็จะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานอีวีเอแบบฉายเดี่ยว หรือนำกลุ่มนักท่องเที่ยวชมพื้นผิวดวงจันทร์ นั่นแหละเหตุผลที่ต้องมีสมาคม พวกหัวขวดเอ๊ย

"แล้วเป็นไงบ้าง ฉันสอบผ่านไหม"

เขาพ่นลมออกจากจมูก "ล้อเล่นหรือเปล่า เธอสอบตก แจ๊ส ล้มเหลว ไม่เป็นท่า"

"ทำไมล่ะ" ฉันถาม "ฉันทำทุกอย่างตามขั้นตอน เอาชนะอุปสรรคได้ภายในเวลาไม่ถึงเจ็ดนาที *กระทั่ง*ในยามคับขันที่แทบเอาชีวิตไม่รอดก็ไม่ยอมให้คู่หูเป็นอันตราย และกลับเข้าเมืองได้อย่างปลอดภัย"

SAMPLE

เขาเปิดล็อกเกอร์แล้วเก็บถุงมือกับหมวกอวกาศไว้ข้างใน "เธอต้องรับผิดชอบชุดของตัวเองด้วย เมื่อมันเสียหายก็หมายความว่า*เธอ*สอบตก"

"คุณจะโทษว่าเป็นความผิดฉันได้ยังไง ตอนเราออกไปมันยังไม่มีวี่แววว่าจะรั่วเลย!"

"ผลลัพธ์คือหัวใจสำคัญของอาชีพนี้ ดวงจันทร์ก็เหมือนยายแก่ใจร้ายนั่นแหละ มันไม่สนหรอกว่าชุดเธอเจ๊ง*เพราะอะไร* มันแค่ฆ่าเธอตายเมื่อชุดเธอเสียหายเท่านั้น เธอควรตรวจสอบอุปกรณ์ให้รัดกุมกว่านี้" เขานำชุดอวกาศแขวนบนราวในล็อกเกอร์

"ไม่เอาน่า บ็อบ!"

"แจ๊ส เมื่อกี้เธอเกือบตายแล้วนะ ฉันจะให้เธอสอบผ่านได้ยังไง" เขาปิดล็อกเกอร์แล้วตั้งท่าจะเดินจากไป "เธอจะเข้ารับการทดสอบอีกครั้งได้ในอีกหกเดือนข้างหน้า"

ฉันปราดเข้าไปขวาง "ไร้สาระสิ้นดี! ทำไมชีวิตฉันต้องหยุดชะงักเพราะกฎบ้าบอของสมาคมด้วย"

"คราวหน้าอย่าลืมตรวจสอบอุปกรณ์ให้ดีกว่านี้" เขาเบี่ยงตัวหลบฉันแล้วเดินออกไปจากห้อง "แล้วก็อย่าขี้เหนียว จ่ายค่าซ่อมรอยรั่วเต็มราคาด้วย"

ฉันมองเขาเดินจากไปก่อนทรุดฮวบบนม้านั่ง

"บ้าเอ๊ย!"

ฉันก้าวช้า ๆ ไปตามทางเดินอะลูมิเนียมวกวนเพื่อกลับบ้าน ดีที่อย่างน้อยก็ไม่ต้องเดินไกลมากนัก หากวัดตามขวางแล้วทั้งเมืองกว้างแค่ครึ่งกิโลเมตรเท่านั้นเอง

ฉันอาศัยอยู่ในอาร์ทิมิส มันเป็นเมืองแห่งแรก (และแห่งเดียวที่มีจนถึงตอนนี้) บนดวงจันทร์ ประกอบด้วยอาคารทรงโดมขนาดมหึมาห้าหลังที่เรียกว่า*บับเบิล* ตัวอาคารครึ่งหนึ่งอยู่ใต้ดิน ลักษณะเหมือนเมืองบนดวงจันทร์ในนิยายไซไฟเก่า ๆ ไม่มีผิด

SAMPLE

อาร์มสตรองบับเบิลตั้งอยู่ตรงกลาง ล้อมรอบด้วยบับเบิลอีกสี่หลังคือ อัลดริน คอนราด บีน และเชพเพิร์ด ซึ่งตั้งชื่อตามนักบินอวกาศที่ได้มาเหยียบดวงจันทร์ ทั้งหมดมีอุโมงค์เชื่อมเข้าด้วยกัน ฉันจำได้ว่าเคยสร้างแบบจำลองของอาร์ทิมิสส่งเป็นการบ้านสมัยเรียนชั้นประถม มันง่ายมาก ใช้แค่ลูกบอลห้าลูกกับไม้จำนวนหนึ่งเท่านั้น แค่สิบนาทีก็เสร็จเรียบร้อย

การเดินทางมาที่นี่มีค่าใช้จ่ายสูงมาก ค่าครองชีพก็สูงลิ่ว แต่เมืองจะมีเฉพาะนักท่องเที่ยวกระเป๋าหนักกับมหาเศรษฐีไม่ได้แน่ มันจำเป็นต้องมีชนชั้นแรงงานด้วย พวกเศรษฐีคงไม่ล้างส้วมเองหรอกจริงไหม

ฉันเป็นหนึ่งในชนชั้นแรงงานของที่นี่

ฉันอาศัยอยู่ในคอนราด ดาวน์ 15 พื้นที่เสื่อมโทรมที่อยู่ต่ำลงไปใต้ดินสิบห้าชั้นของคอนราดบับเบิล หากเปรียบชุมชนที่ฉันอาศัยอยู่เป็นไวน์ นักชิมไวน์คงบอกว่ามัน “ห่วยสุด ๆ เจือรสชาติแห่งความล้มเหลวและการตัดสินใจห่วย ๆ”

ฉันเดินผ่านประตูสี่เหลี่ยมเป็นทิวแถวของแคปซูลที่แทบจะเกยกันจนถึงประตูแคปซูลตัวเอง อย่างน้อยแคปซูลของฉันก็อยู่ชั้นล่างจึงค่อนข้างเข้าออกสะดวก ฉันโบกกิซโมของตัวเองผ่านแป้นสแกน เมื่อประตูเปิดออกฉันก็คลานเข้าไปแล้วปิดประตูตามหลัง

ฉันนอนหงายในแคปซูล จ้องเพดานซึ่งอยู่ห่างจากหน้าไม่ถึงเมตร

โดยหลักการมันคือ*แคปซูลสำหรับพักอาศัย* แต่ทุกคนเรียกว่า*โลงศพ* มันเป็นแค่ช่องนอนมีประตูที่ฉันสามารถล็อกได้เท่านั้นเอง ประโยชน์ใช้สอยมีแค่นอนอย่างเดียว อ้อ ใช่ ยังมีประโยชน์อีกอย่าง (เกี่ยวกับกิจกรรมที่ต้องนอนราบขณะทำ) คุณคงเข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร

ในนี้มีแค่เตียงกับชั้นวางของอันหนึ่ง ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ห้องน้ำรวมอยู่สุดทางเดิน ส่วนห้องอาบน้ำสาธารณะอยู่ห่างไปสองสามบล็อก ภาพโลงศพของฉันคงไม่ไปปรากฏในนิตยสาร*เบ็ทเทอร์โฮมส์แอนด์มูนสเคปส์*เร็ว ๆ นี้แน่ แต่ฉันมีปัญญาหาที่อยู่ได้แค่นี้แหละ

ฉันดูเวลาบนกิซโม “แย่แล้ว”

SAMPLE

ไม่มีเวลาให้โอดครวญ ยานขนส่งสินค้าของเคเอสซีหรือศูนย์อวกาศเคนยาจะลงจอดบ่ายนี้ ฉันมีงานต้องทำ

คำว่า*บ่าย*สำหรับชาวอาร์ทิมิสไม่ได้ขึ้นกับตำแหน่งของดวงอาทิตย์ ทุกยี่สิบแปดวันตามเวลาบนโลก ที่นี่จะมีเวลา*เที่ยง*แค่วันเดียวโดยไม่เห็นดวงอาทิตย์ด้วยซ้ำ ผนังด้านนอกของบับเบิลแต่ละหลังห่อหุ้มด้วยวัสดุหนาหกเซนติเมตรสองชั้น ระหว่างวัสดุทั้งสองชั้นคือหินบดละเอียดหนาหนึ่งเมตร ถึงคุณจะยิงปืนใหญ่วิถีโค้งอย่าง*ฮาวิตเซอร์*ใส่เมืองก็ไม่มีทางรั่ว ดังนั้นมันแน่ยิ่งกว่าแน่ว่าแสงแดดจะไม่มีวันเล็ดลอดเข้ามาได้

แล้วเราใช้อะไรเป็นเกณฑ์บอกเวลาในแต่ละวันน่ะเหรอ ก็เวลาเคนยาน่ะสิ หากเวลาที่กรุงไนโรบีเป็นช่วงบ่าย ที่อาร์ทิมิสก็เป็นช่วงบ่ายเหมือนกัน

ตัวฉันเต็มไปด้วยเหงื่อและคราบสกปรกจากการสอบอีวีเอที่เกือบเอาชีวิตไม่รอด ไม่มีเวลาอาบน้ำ แต่อย่างน้อยก็พอเปลี่ยนเสื้อผ้าได้ ฉันลงนอนราบถอดชุดหล่อเย็นสำหรับใส่ใต้ชุดอวกาศออกแล้วคว้าชุดหมีสีน้ำเงินมาใส่ ฉันรัดเข็มขัด เปลี่ยนท่าเป็นนั่งขัดสมาธิ รวบผมผูกเป็นหางม้า ก่อนคว้ากิซโมแล้วออกจากแคปซูล

ในอาร์ทิมิสไม่มีถนนแต่มีโถงทางเดิน แค่การก่อสร้างอาคารบนดวงจันทร์ก็แพงระยับแล้ว มันแน่ยิ่งกว่าแน่ว่าพวกเขาจะไม่สร้างถนนให้สิ้นเปลือง คุณจะหารถขนของหรือสกู๊ตเตอร์ไฟฟ้าไว้ใช้สักคันก็ได้ถ้าต้องการ แต่ทางเดินพวกนี้ออกแบบมาสำหรับการสัญจรด้วยเท้า บนนี้มีแรงโน้มถ่วงแค่หนึ่งในหกของแรงโน้มถ่วงบนโลก การเดินไม่ทำให้เหนื่อยมากนักหรอก

ชุมชนยิ่งเสื่อมโทรมเท่าไหร่ทางเดินก็ยิ่งแคบลงเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าทางเดินของคอนราด ดาวน์คับแคบจนเกือบหายใจไม่ออก มันกว้างพอให้คนสองคนเดินเอียงข้างสวนกันได้เท่านั้น

ฉันลดเลี้ยวผ่านระเบียงทางเดินไปยังใจกลางคอนราด ดาวน์ 15 แถวนั้นไม่มีลิฟต์สักตัว ฉันจึงกระโดดขึ้นบันไดทีละสามขั้น บันไดกลางอาคารไม่ต่างจากบันไดบนโลก มันประกอบด้วยขั้นบันไดแคบและสั้น แต่ละขั้นสูงยี่สิบเอ็ดเซนติเมตรเพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว ส่วนในพื้นที่ที่ไม่มีนักท่องเที่ยวสัญจรผ่าน บันไดแต่ละขั้นจะสูงราวครึ่งเมตร นั่นแหละผลจาก

SAMPLE